

SEPTMANARI ILUSTRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

15 CENTS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. .. » 2 »
Los suscriptores del interior reciben
las obras del folletí encuader-
nadas.

SURT LOS DISSAPTES

director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó á la escala

15 CENTIMS

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrept. . . . 15 cts:

Los números atrassats son al mateix preu y sense folletí.

XIII Petit Concurs

Francisco Bonet Carrasco

Es l' autor del poema LA TERRAYRE obra premiada en lo XIII Petit Concurs obert per Lo TEATRO REGIONAL.

Avans d' ara, lo seu nom era desconegut; d' avuy endavant, tots los amichs de la bella poesia lo recordaran ab goig.

La seva biografia es més que sen-
cilla.

Pertany a la classe treballadora que tants escriptors ha donat a la literatura catalana. Es del art de la impremta, es caixista, professió que ha donat a las lletras molts noms il·lustres.

Va entrar d'aprenent en lo gran establiment tipo-litogràfic de Ramirez, avuy Herrich y C.^a y encara treballa á la mateixa casa, hont porta 14 anys d'estada sentne estimat de tots los seus companys de treball y volgut dels jefes de taller y director de la casa. Aixó, com á obrer, es son millor elogi.

Laboriós y actiu, sembla que per ell sia feta aquella màxima anglesa de que *lo temps es or*, y després de cumplir la seva obligació en lo taller, dona lliçons de piano fora d' horas y aprofita las festes pera acudir á alguna població dels voltants hont sovint es contrac-

tat pera tocar en societats particulars

Aixó no l'privà no obstant de dedicar molts ratos de la nit al estudi dels poetes nacionals y estrangers pera després borronar cuartillas y més cuartillas que may habían surtit al públich, perque la por de no *estar bé*, eran pera ell valla difícil de superar.

Habitual lector de nostre periódich, pera 'l cual demostra gran simpatia, (segons luego ha dit) va decidir-se á enviar al XIII Petit Concurs, animat per un premi obtingut en lo darrer Certámen de la vila de Gracia.

Té un germá que denota gran disposició pera lo dibuix y es molt apreciat dels seus mestres essent lo seu debut públich d' artista, los dibuixos que il·lustran lo poema.

Doném donchs avuy á coneixer per
primera vegada, á un poeta y á un
s dos poden donar gloria á la seva
en la via empresa.

Es donchs lo dia d'avuy de satisfacció complerta pera Lo TEATRO REGIONAL, perquè aquest es un dels més nobles objectes que guian nostras aspiracions de catalanistas. En quant a la bondat del poema *La Terrayre* no 'ns correspon dir una paraula més, habentli donat nostra Redacció fallo favorable.

Ara esperem ab serenitat, lo fallo de la opinió pública,—J. B.

LEMA: *Felis lo bo.*

CANT PRIMER

LA DESGRACIA

I

La terrayre Maria
era una bona dona
que del món no 'n sabia
mès que 'ls noms dels carrers de Barcelona.
De bon matí s' alsava,
y tenint bon cuidado de senyarse,
lo sèu burret de terra carregava
y abdòs de Sans partían, sens cansarse,
vers á ciutat, seguint la carretera,
lo burret al devant y ella al darrera.
Sis anys que anavan junts y que, no es faula,
s' entenian sens dirse una paraula,
quan, fent la sèva rúa,
sempre seguint carrers y may depressa,
agrahía 'l burret movent la quá
caricias del bastò de sa mestressa.
Prou l' animal tenia de memoria
lo camí ben aprés de cada día,
mes si alguna caboria
'l distreya y 'l carrer equivocava,
per 'xó no reculava,
puig la bona Maria
per no ferlo seguir ella 'l seguía;
y pensant que en lo món qualsevol s' erra,
crident continuava:—¡Noyas, terra!...—
que aixís no 'n venguès mès que una cena'la,
si ella no 'n treya 'l pá, sí 'l burret palla.

II

A la bona Maria ja temps feya
que se li havia mort 'l sèu Jeroni
(segons ella li deya)
després de dinou anys de matrimoni.
Ell era un trist bastaix que no guanyava
per' brusas y espadenyas qu' espatllava,
y era un poquet deixat, bastant ferrenyo,
pocas vegadas duenyo
d' espolsarse la nyonya,
y una mica bon xich poca vergonya;
pero republicá com cap n' hi havia,

estava en lluyta eterna
contra 'l govern, qu' ell sempre combatia
á cavall d' algun banch de la taberna,

Ans que, entre copa y copa,
bullia dins sa testa tanta tropa
sublevada de cop, que ab entussiasme
ab arbolharho tot amenassava;
si bè, al fi, s' acabava
ab un sencill y serio cataplasme
que per si eran moradas ó vermellas
la Maria 's posava á las costellas.
A pesar de tenir tan bona dona,
faltava ell á dormí alguna vegada,
pero ja la Mariona
podia estar tranquila
y ab paciència esperar la matinada
pera anarlo á buscar á ca' la Vila.
Mòlts cops per 'xò, queixosa
en Jeroni sentia sa consciència,
sobre tot quan portava poca cosa
que fes de setmanada ab prou decencia;
y llavors en Jeroni,
tentat, mès que altra cosa, pèl dimoni,
per fer diners, jugava;
si bè es cert que, al final, sempre perdía,
y á la pobre Maria,
per no portarli poch, res li portava;
y—¿No heu vist?—li deya ella:
—¿Cóm aixís Dèu t' ha dat tan mala estrella?—
y allà en sa pensa de malícia núa
fentli quá á la estrella malehida
y un nus luego á la quá,
buscava ab la paciència de sa vida,
la solució al problema
de fer que bullís l' olla,
que una colla d' anys feya era 'l sèu tema
y havia encar' de serho un' altra colla.
Pero al món tot tè fi, y arribá un día
que, ab un atach mòlt fort de feridura,
en Jeroni baixá á la sepultura,
deixant á la Maria
igual que una Maria Magdalena,
exclamant:—¡Ja es al cel!—ab tanta pena
y ab plor tant viu com may l' ocasionava
cap tunda d' ell, ab tantas com n' hi dava.

III

¿Y aquella filla que deixá en Jeroni?...
¡Quí sab qué 's 'via fet!... D' ella sa mare
sols ne sabia dir:—¡Dèu la perdoni!...—
Quan va morí 'l sèu pare
tenia disset anys y ja era hermosa,
y es cosa massa seria
en una edat que aspira á ser ditxosa
lo mirar cara á cara á la miseria.
Potser ho feu aixó, que arribá un día

que en va esperá á sa filla la María,
 y en va seguí esperantla,
 y en va vila y ciutat voltá cercantla.
 ¿Tal volta havia mort? No: una tendera
 de la noya portá un día 'l recado
 de dí á sa mare que, si encare n' hi era,
 l' hi donguès 'l perdò, si li semblava,
 y no passès per ella cap cuidado,
 que molt millor que á casa seva estava.
 De sopte, la María va sentirse
 presa d' immensas ganas de morir-se
 per pò á la vida qu' espantable l' hi era;
 mes la mort no volguè ser curandera,
 y 'l temps va anar passant per la María
 que ni volia viurer ni 's moria.
 Y com sempre las penas son pesadas
 y, encar' que 's creu mentida
 que cápigan al cor moltes vegades,
 ab lo sacceig continuu de la vida
 s' hi van acomodant y encare tenen
 prou lloch pera deixar-ne á las que venen,
 al fi, la pobre dona
 prengué resignaciò com santa y bona
 (remey que consisieix en conformarse
 á no trovar remey pera curarse)
 y visqué acariciant en la memoria
 á aquella filla que tingut havia
 y que tant se semblava
 ab unas ninas que per 'llá á la Boria
 veyá ella cada día
 quan vers al Born ab lo burret passava
 y ab las que tantas voltas s' encantava
 recordant que sa filla com las d' ellas
 tenia las galtonas de vermelas.
 Per cert qu' estant aixís, molt á la vora
 l' hi passá una vegada una senyora
 guapassa y ben vestida,
 que, al vèurerla ab las ninas encantada,
 digué, fent una rialla reprimida,
 á un senyor que la duya al bras penjada:
 —Guáy tala, tú: ¡ves qu' enfabada 's queda!...
 La mèva mare sempre será blea.

CANT SEGON

LA SORT

I

Fins sufrint lo que may se puga escriurer,
 vivint, vivint, un s' aconsola á viurer.
 Inútil és, donchs, dir que la terrayre,
 passat un temps, ab prou consol vivia
 per' no queixarse ja ni poch ni gayre.
 Y com la sort, com la desgracia, 's llensa
 á topá ab un quan menos un s' ho pensa,
 succehí á la María
 que á ciutat al entrá una matinada,
 com sempre del burret acompanyada,
 va sentir-se entre peus alguna cosa
 que per poch la fa caurer;
 y com á dona qu' era sent curiosa
 y acotant-se com á curiosa qu' era,
 arreplegá de terra una cartera.
 De cop li va semblá un lligam de llatas

de pell per' fer sabatas;
 mes després se li obrí y la vegé plena
 d' uns papers ab retratos y dibuixos
 tots iguals y de la mateixa mena,
 si fa ó no fa, que 'l qu' uns gitans bruixos
 li van dar per un ase que tenia
 y 's va vendre, llavors que 'lsèu Jeroni
 passá sa postrimera malaltia,
 si bè del tal paper permis demano
 per' dir qu' era dolent com un dimoni
 per no dir qu' era fals com un gitano.
 Mes no feyan aquells cara de serbo,
 ó al menos no pensava ella ab tal cosa,
 y parada y confosa
 y no sabent com ferho
 per' no cometre 'l crim de carregarse
 ab un feix de diners que no eran d' ella,
 ni lo molt poch cuidado de deixar-se
 fortuna com aquella
 perduda per 'llá terra altra vegada,
 vers á l' una y á l' altra cantonada
 girá ab neguit la vista,
 com si esperès ab ansia verdadera
 algú que anès buscant una cartera.
 Pero com passá 'l temps y ni una trista
 ánima 's veyá en lloch, la bona dona
 's determiná al fi á seguir sa via
 vers dintre Barcelona,
 si bè intranquila aquell, com cada dia;
 pregant á Dèu, que sab perdoná al qu' erra,
 la perdonès si malament obrava,
 mentres per carga al seu burret deixava
 un tresor amagat entre la terra.

II

Es lo dinè una cosa
 de la qu' es costúm dir que may fa nosa,
 y alguns cops la terrayre també ho deya;
 mes, sense saber còm, 'l que aquell día
 li portava 'l burret á la María,
 á n' ella quasi be nosa li feya.
 Pero com no era cosa de llensarlo,
 's conformá la dona
 á anar seguint ab ell y passejarlo
 ab calma pèls carrers de Barcelona,
 mentres ella al darrera
 eridant—¡Quí compra terra!—cavilava
 si podria á la fi saber de quí era;
 pero lo temps passava
 y com qu' ella, la pobre, no sabia
 que tractant-se de fets humanitaris
 fos costúm anunciarlos en los diaris,
 cavilant, cavilant, li passá 'l día,
 quasi sense adonarsen,
 y á la fi, ab los diners tinguè d' anarsen
 cap á Sans; si bè un cop va ser á casa
 y haguè sopat, qu' era millor va creurer
 guardarlos pe 'l demá y anar á jeurer.
 Y tal ho feu, que ni pensá en contarlos
 y dormí aquella nit sense somiarlos.

III

L' endemá al dematí ¡ocurrencia estranya!
 li semblá á la María al despertar-se
 que 'l llit feya montanya,
 bon punt va recordarse
 de qu' entre 'ls matalassos hi tenia

aquells papers qu' ella amagat hi havia;
y per tal ilusió quasi afectada,
fins se llevá un bon xich malhumorada
y torná ab la quimera de pensarne
ahont diable havia l' amo de cercarne.
Mes com quí está dejú bè s' aconsella,
á creure 's conformá la bona dona
que alló era de tothom, de ningú y d' ella,
y creyentse prou bona
pera guardar sense perill en casa
diners ploguts en calaixera rasa,
determiná deixarlos y emportarse,
de pas que á Barcelona 's dirigía,
sols un bitllet, qu' ella cambiar volia
per la curiositat d' assegurar-se
de qu' eran sans y bons. A ferho anava,
quant al 'ná á buscá 'l burro, va trovarlo
que bo y dormit tant ajassat estava,
que llástima va ferli, 's pot ben creurer,
l' haverlo de fè alsar per' carregario
tenint diners pera deixar-lo jeurer.
Tant fou aixís, que de palla deixantli
la menjadora gom á gom farsida,
feuli per despedida
quatre festas, pe 'l lhom la ma passantli,
y per volta primera
tota sola emprenguè la carretera.

IV

Com lo tullit que á dur crossas s' avesa
y arriba tant ab ellas á avenirse
que 'l día que, perque está bo, las desa
no sab sense las crossas sostenirse,
aixís passá aquell día á la Mariona
quant, després de tants anys d' acostumada
á anar del seu burret acompanyada,
sola 's trová camí de Barcelona;
y com si li semblès que no sabia
ni caminar, seguía
temerosa arriscantse,
ab l' esme gens segú y tambalejantse,
per l' ampla y solitaria carretera,
los peus avant y 'l pensament enrera.
No obstant aquest, aquells no s' aturavan
y xano-xano anavan
portant cap á ciutat á sa mestressa,
que al haverhi d' entrar sola, á la pobre
li semblá que li quaya tota á sobre
y 's posá á caminar bastant depressa.
¿Cap ahont?... ¡oh!... es pregunta ja escusada:
ni ahont anava sabia, que, á saberho,
tornat haguera á Sans altra vegada
y no atinava á ferho.
Lo cert es que á ciutat prest va trovarse
en mitj d' aquell tragí que l' aturdía,
y no va recordarse
qu' era 'l mateix tragí de cada día;
puig may com en aquell ensopegava
ab la gent y ab los carros, que semblava
que, de tránsit possehits d' ansia febrosa,
teixían en torn d' ella una madeixa
dins la que 's feya nosa ella mateixa;
y atribulada y cega y sorda y muda,
pe 'ls carrers s' escorria pressurosa
y coneixentlos tots, veyá 's perduda.
¡Quí llavors li haguès dat á la terrayre
aquell burret, company de sas fatigas,
que coneixía 'l món per las botigas
y li marcava 'l pas ab las orellas,

mentres ella, al detrás, li donava ayre
cridant:—¡Quí compra terra d' escudellas!...

V

Diner crida diner. De las petjadas
d' un cavall per lliurarse,
va la María als vidres atansarse
de cert aparador, en que, ficadas
en varios cabassets y amontonadas,
monedas d' or y argent son briil lluhían;
y aixís que ab ell ferían
los ulls de la terrayre, fèu aquesta
memoria d' un bitllet que, per' cambiarlo,
portava en la butxaca y que á olvidarlo
arribá, quan per eil fins feya festa.
Arriscada ja á tot, d' ulls aclucantse
com qui va dihent «lo que Dèu vulgui siga»,
va entrar en la botiga,
y... lo que dits senti, no heu de saberho,
puig, al pensarhi, arronso las espatllas,
y confesso que jo no sè com ferho
pera cantar un poema en quatre ratllas.
Sols dirè que al sortirne, aquella dona,
en lloch de girá á dreta, girá á esquerra
y atravesant seguit tot Barcelona
com si 's menjès la terra,
quan, per anar a Sans, va ella adonarse
que anava malament, ja va trovarse
mòlt prop de mitj camí de Badalona.

VI

Bastant fosch era ja quan aquell día,
reventada, aturdida y tremolosa,
va entrar en sa caseta la María;
y llessant pressurosa,
ab lo gesto inconscient d' una insensata,
á dintre d' un calaix de calaixera
un grapat de cartutxos plens de plata,
com si un remordiment li anés darrera

dintre 'l llit corre-cuyta va ficarse,
cap y tot va colgarse,
y comensá á somiar rodas, estrellas,
tacas, llums, bestias, monstres, geroglífichs,
fantagmas terrorífichs,
ulls vomitant centellas,
dallas bronzint, llosas que la oprimían
y malls de plata que 'l cervell li obrían;
y en un abím ple d' ombras revolcantse,
ja fugint, ja ensorrantse,
arribá á un fons sens fons, hont tot anava
acabant..... acabant..... fins que acabava.

VII

¡Ditxòs l'endemà aquell, en que, serena
 y ab l'esperit tranquil, va despertar-se,
 de la del dia avants passada pena
 com d' un somni tant sols per' recordarsel...
 Sense quimeras ja, tornà aquell dia
 á agafá 'l seu burret la Mariona,
 y, procurant no carregarlo gayre;
 joyosa de la seva companyia
 emprenguè lo camí de Barcelona,
 com may alegre y altre cop terrayre,
 deixant en un recò de sa caseta
 aquell feix de diners, que tan inquieta
 la fèu estar tota una nit y un dia
 y que, al fi, serviria... serviria ..
 tot lo mès, per' comprá una sarria nova,
 y un morralet, y algún bocí de roba
 per camisas; y lo demès, pensava
 aquella bona dona en bè emplearho
 del seu marit difunt, que la estimava
 d' alló mès, á pesar de las pallissas;
 y aixís mentres visquè va executarho
 fentli dir per setmana dugas missas;
 perque, com ella deya,
 podíà molt bè ser (per mès que creya
 que aquella ànima al cel entrat havía)
 que aquest, sense escoltarse á la María,
 per punt expiatori
 la estès entreteniut al purgatori.

CANT TERCER

LO TESTAMENT

I

Per no cansarvos gayre,
 deuria acabar dihent que, fins morir-se,
 sempre mès la terrayre fou terrayre;
 pero es forsa avenir-se
 ab la costúm ben poch escrupulosa
 de seguir pas á pas fins á la fosa
 al que 's va pas á pas seguint en vida,
 y jo que de la mort d' aquella dona
 no tinch altra sortida
 que 'l dir que com sa vida fou de bona,
 donant repós al últim dels reposos
 sols un epílech breu daré als curiosos.

II

Escena: rich saló; grans cortinatjes;
 encatífat; luxosa silleria;
 bells mobles; bons miralls; la llum del dia
 pe 'l balcó entrant á dojo. Personatjes:
 una dona plorant mitj ajeguda
 al recò d' un sofà, inmóvil y muda;
 un jutje que de tot passa revista,
 y un escribá que ho va posant en llista.
 Acció: un embarch. Motiu: deutes quantiosos.
 Efectes: radicals y desastrosos.

Incident: una pobre que 's presenta,
 casi ab por, preguntant per la senyora;
 aquesta que 's violenta

pera encubrí 'l neguit que la devora
 y alsa la vista. Mot culminant:—¡Marta'... —
 Resultat: un paquet ab una carta.

III

La carta diu aixís: «Filleta mèva:
 no sè ahont ets; faig escriure ab l'esperansa
 de que algú á casa tèva
 sabrá trovar. S' atansa
 la mort á mí; la sento ja á la porta:
 quan ho l egeixis tú, ja serè morta.
 No hi fa res: ¡Dèu me donguí 'l que 'm mereixo!...
 En ma casa no deixo
 mès que 'l burret, que 's quedarà ab la Marta
 (perque la bona dona,
 lo mateix qu' ell, de mí jamay s' aparta)
 y un paquet de bitllets de banch que un dia
 vaig trovar al entrar á Barcelona,
 y que la Marta ha dit que 's cuidaría
 de darte, si de tú arriba á saberne.
 No he sapigut qué ferne.
 Potser tú podrás ferne alguna cosa;
 y si no, fes dir missas al teu pare.
 Adèu, ma filla; sigas molt ditxosa
 y per l' ànima prega de ta mare».

IV

Lo paquet, ni arrivá á mans de la filla;
 las del jutje, prou llestas y discretas
 se 'n incautaren. Revisió sencilla:
 trenta quatre bitllets de mil pessetas.

V

Veusaquí 'l testament de la María,
 aquella bona dona
 que del món no 'n sabía
 mès que 'ls noms dels carrers de Barcelona,
 y així, ab sort ó ab desgracia com sens ellas,
 fou felís venent terra d' escudeilas.

TEATRO CATALÀ

DELIRI.— Monólech, en prosa, original de D. General Ginesta Puigset. Estrenat lo dia 16 en la societat Reunió Familiar Frégoli.

Es un treball que denota disposició en son jove autor, al que aconsellarem no abusi de la nota romàntica que en aquest monólech hi resulta excessiva.

Lo recitá discretament lo Sr. Puiggali, especialment lo final en que 's feu aplaudir molt, tenint que surtir a saludar varias vegadas en companyia del autor.

LA GRAN REFORMA.—Revista en tres actes y nou quadros, en vers, original de C. Gumá. Estrenada la nit del 22 en lo teatro Novetats.

Suposavam, y no 'ns equivocarem, que una revista teatral, per més que sigués tractada per ploma prou apte com la del senyor Gumá, sense 'ls alicients de música, cant, ball ó abundant espectacle, resultaria cosa difícil sostenir durant tres actes l'atenció dels espectadors.

Y si no en tot, ho conseguí en bona part y aquest per nosaltres es son principal mérit.

Se rigueren alguns xistes, y no 's celebraren més los que posa en boca dels numerosos personatjes qu' hi surten perque tots ells resultan exajerats y traspassen de continuo los limits de la caricatura. Son los personatjes forjats per la fantasia de la murmuració y critica vulgar, que 'n las columnas del periódich lo lector ne celebrará 'l mérit de quí 'ls descriu pero que á la vida de las candilejas resultarán faltats d' aquell tó real sense 'l qual, no 's comprén s' admetés la representació escénica.

Lo desempenyo siguié molt ben cuydat. S' estrenaren dos preciosas decoracions dels Srs. Chia y Moragas. Una d' ellas representant la Rambla de las Flors, y l' altre la entrada del Passeig de Colon.

Las duas son dos joyas escenográficas.

J. XIMENO.

113.513!

—¡Senyora Tuyas, senyora Tuyas!
 —¿Qué li passa, senyora Llongarda?
 —¡13513!
 —¿Sí? ¿Qué significa aixó? ¿Que potsé vol dir que ha de finir lo mon?
 —¡Fugi, dona, fugi! Deixim pendre *aliento*.
 —Vol una tassa de camanilla?
 —No hi ha necessitat.
 —Com veyá que no podia ni parlar...
 —La mateixa emoció.
 —Y are? No n' hi ha per tant! Potser no será res.
 —Cá! 'L papé canta. N' estich seguríssima: ¡13.513!
 —Ah vamos, ja comprench! Lo número que ha tocat á 'l seu fill.
 —A tots nos ha tocat
 —Cóm? Que també 'ls han quintat are á vosté y al seu marit?
 —Que redimoni s' empatolla? ¡13.513, 'l número de cal adroguer!
 —¿Ha sortit premiat?
 —¡Y... y... ab... la... gro... ssal
 —¡Ay!

—Senyora Tuyas, senyora Tuyas! S' ha desmayat!... Vinagre... No... Ensumi aquesta pasta... Tampoch... Ay reyna Santissima! Per Deu, senyora Tuyas, no 's mori á casa meva! Tingui, mosseguí aquesta esparde-nya vella. . Sembla que torna en sí.

—Ay! Ahont soch?

—Aquí, senyora Tuyas.

—No sé si ha estat un somni. Pro...

—No senyora, no es somni... es realitat. Vingui, miri la llista del *Toreyri*.

—Es vritat, 13.513. Qué 'n farém de tants diners?

—No ho sé pas. May m' hi vist vint duros reunits, y are tot d' un plegat tants mils.

—Jo miraré de portarlos al Banch, que á n' allí estan segurs.

—Ah, no, senyora, no. Mes segurs están á la *caixa d' orus*.

—Y cuant hi jugaba vosté?

—Xeixanta tres céntims; vamos, vinticinch quartos *intichs*.

—Carat! Si jo hagués sapigut qu' haviam de treurer, també 'ls hi hauria posat.

—Es á dir, que no hi juga *tant* com jo?

—Cá! Dotze quartos!

—Aixis no cobraré tants mils duros com jo?

—Bé ho suposo.

—Y... escolti are que ve á tom. ¿Quant se treu la grossa, es d' obligació donar *anguila* á n' aquell que ha venut lo bitllet?

—Vet-aquí una cosa que no sé, *pero* de tots modos, si-ga costum ó no ho siga, jo no donaré pas res.

—¡Vaja, dona, després que li ha portat la sort...!

—Tot lo que vulgui, li agraheixo moltíssim, pro vull conservar *intactos* los cuartos de la rifa. ¡Ay lo meu marit com se posaría si jo tocaba un céntim de la rifa! ¡Ay pobreta de mí!

—¿Es dir que 'l seu marit ja ho sap?

—Ell es qui m' ha portat la noticia.

—No tinga pó que li digui jo á n' el meu.

—¿Y are? ¿Qué té por que se 'ls mengi?

—Que se 'ls mengi no, *pero* sí que se 'ls begui.

—¡Jesús! ¡Cuánts mils porrons!

—Sí, senyora, sí. No es necessari que li digui, be prou que 'l deu veure cada dissapte.

—No me 'n parli.

En aquet moment, quatre pichs donats á la porta de l' escala deixan paradas á las dos vehinas, las que corren á obrir la porta del pis.

—¿Quí truca?—crida la senyora Tuyas.

—¡Baixa... corral! ¡Llongarda! ¡Llongarda!

—¡Lo meu marit! ¿Qué voldrá?

—Apocho-apoch—deya la Llongarda á dos homes que pujaban per l' escala á son marit.—Deixéulo al costat del llit. Veurém si li passa l' atach.

—Deu ho vulga, digué la Sra. Tuyas.

—¿*Pero* qué dimoni t' ha passat?—deya la Llongarda.

—¡Ay!

—¿Qué té? ¿Qué li pasa?—diu la Sra. Tuyas.

—¡No ho sé pas! ¡Jo estich molt mal...! ¡molt mal!

—No, home, no.

—*Pero* espliquis, Sr. Antón.

—Ja ho faré... si puch. Perque no es possible dir paraula després del disgust que hi tingut.

—Tant gran ha sigut?

—¡Tant gran! ¡Preparat á sentirlo!

—¿'L disgust?

—Vaja, lo que me l' ocasionat. ¡Figúrat que 'l número 13,513 no existeix!

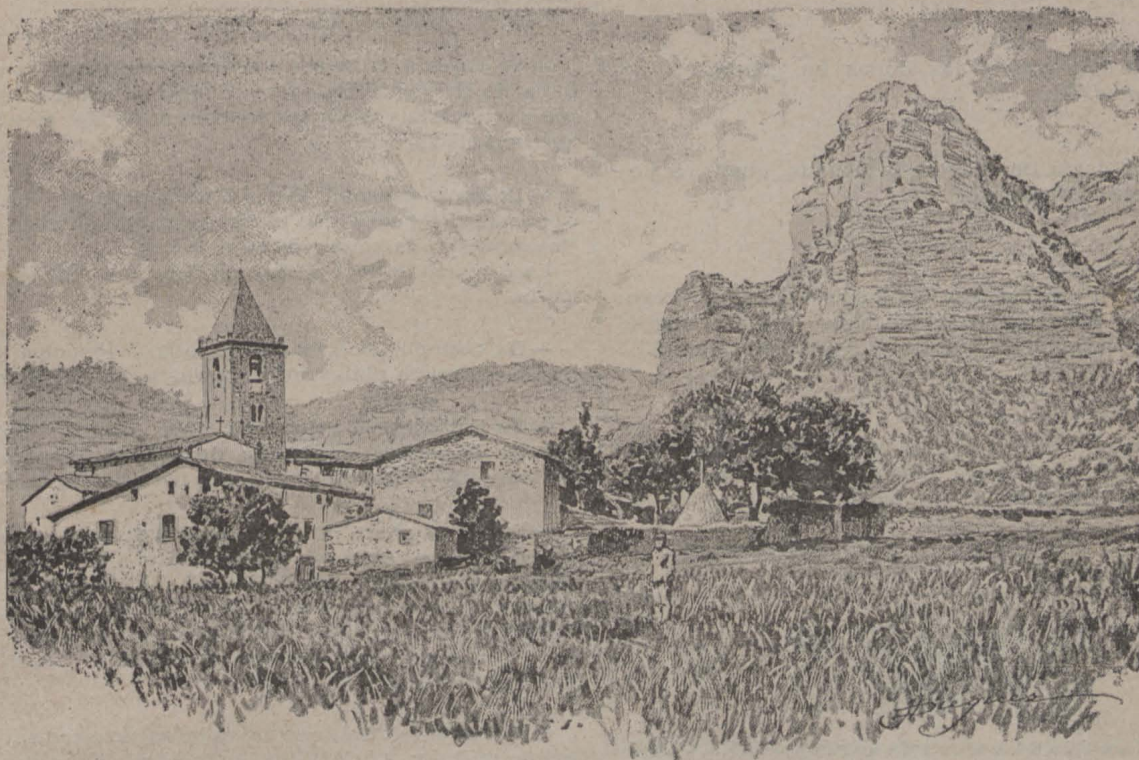
—¿Qué dius are?

—¡Que no hi es!

—Donchs, y las nostras apuntacions d' ahont han sortit?

—Tú dirás.

CATALUNYA PINTORESCA

SANT ROMÀ DE SAU Y LA ROCA DE LA FORÇA (Guilleries.)

—¡Ay, reyna Santíssima! Corro á cal adroguer.
—Es inútil. Ha fugit.
—¡Lladre!
—No hi té cap culpa ell. La seva minyona.
—¿Quí? ¿La Quima?
—Ella, sí. ¡Oh! Es impossible que 't puguis formar una idea dels disgustos que ella ha ocasionat. Y tot per una distracció!
—Bé, pero explicat. ¿Qué ha passat?
—¡Que aquest dematí ha fregat la payella ab lo bitllet!
—¡Verge dels desamparats! ¿Còm ho farém are?
—No t'espantis.
—Per qué. ¿Qué hi veus algun remey?
—Sí.
—D'gas. ¿Quin es?
—Lo de que 'l número de la grossa no es lo 13513
—¿Com ho saps?
—Perque aixís que hem sapigut lo fet de la minyona, una comisió hem passat á l' Administració y allí 'ns han dit que 'l número de la grossa era lo 31531, vamos tot al revés.
—Adios! ¡Ja volia dir jo que tinguessim tanta sort!
¡Malaguanyats 21 cuartos.!

—¿Y 'is meu dotze? ¡Y la borraixera del meu marit!

V. ANDRÉS.

La concurrencia que assistí sigué numerosíssima y aplaudí molt als joves aficionats

La veritat es que aquets s' ho mereixian, perque varen donar á ditas obras un bon desempenyo; un desempenyo poch comú entre aficionados.

Lo dissapte de la setmana passada se posaren en lo teatro Zorrilla las comedias «Lo joch dels disbarats» y «A pel y á repel».

Hi prengueren part las actrius senyoras Pallardó y Santana. —P.

MOLLET.—Ab lo important drama de Guimerá «En Pólvora», inauguraré la temporada lo divendres, 7 del corrent, la companyia dramática que dirigeix lo senyor Garcia.

Lo desempenyo del drama sigué ben cuidat, sobresortint la Sra. Mas y los Srs. Garcia y Marcé, en sos respectius papers de Taneta, Marcó y Toni, siguent dignament secundats per los Srs. Xercavins, Pons, Espinagosa, Coret, Campanyá, Gassó y Ferrer, essent aplaudits per lo numerós públich y tenint de presentarse los actors en escena, acabada la representació.

Com á fi de festa se representá la comedia *Una calaverada*, quin desempenyo va anar bé en general.

En resum: la companyia oferix un conjunt molt acceptable. —S. M.

SERVEY DE HORA

PREMIÀ DE MAR.—La companyia d' aficionats de Badalona «Joseph Mata» va donar lo diumenje 14, á la tarde, en lo teatro del Ateneo, una funció composta del drama «En Pólvora» y la pessa «Cura de moro»,

Pensaments

No sé com, lo cor, sent tan delicat y necessari com lo cervell, no l' ha de guardar també una closca.

Pensament d' un avaro coix y manco: Lo dia que jo sàpiga que hi ha qui compra las escorsaduras d' ungla, 'm moriré de rabial...

No diguis may mal de las donas en general: *Mira que tienes madre.*

Molt poch devia Deu flar en la llengua, quan va posarli las dents tant aprcp.

A la vista d' un gosset acompanyant á un cego, sempre se m' acut lo mateix: Vet' aquí un home que té la vista als peus... Cóm diantre 's varen equivocar!...

Las donas que riuen son las que saben que tenen lo dentat bonich, y las que ploran, las que no portan polvos ni pinturas que se las pujan espatllar ab las llágrimas.

LAMBERT ESCALER.

ESITJEM á nostres
favoreixedors un
bon comensament
del any 1895.

LA REDACCIÓ.

Comensá avuy en lo folletí y acabarà de repartirse en lo número vinent la preciosa tragedia en tres actes, *Las esposallas de la morta*, joya de nostra escena catalana, deguda á la ploma del eminent poeta Excm. Victor Balaguer.

—Variadíssima era la funció de Ignocents que per ahir s' anunciá en lo teatro Romea.

Com que formava part del programa algún estreno, nos ocuparem d' ell en lo número vinent.

—Diumenje passat en la Societat Niu Guerrer s' estrená

la nova música que pera lo viatge cómic «Roda 'l mon y torna al Born» ha compost lo jove mestre D. Joseph M. Comella.

Nos en ocuparem en lo número vinent.

—Se trova á Vilanova y Geltrú refentse de sa última malaltia D. Victor Balaguer, ahont es molt obsequiat per particulars y distintas corporacions de la població que tant ell aprecia.

—Dissapte passat l' *Orfeó Catalá* doná un dels seus importants concerts que tanta acceptació obtenen entre 'ls amants de la bona música catalana.

La direcció estigué á cárrech dels Srs. Millet y Comella.

—Ha obtingut molt èxit en lo teatro Principal la comedia «Servicio obligatorio», arreglo del francés.

—En E'dorado se reproduí ahir vespre, desenyantlo lo celebrat artista Sr. Cerbón, lo booiç quadro del senyor Molas, titulat «Lo pessebre de D. Pau».

—Entre las obras próximas á publicarse en lo folletí, podem citar la celebrada parodia de «La Verbeua de la Paloma», «Los gelos de la Coloma ó baralla de dos guapas per un jove comprimit», dels Srs. Guasch y Oró, lo divertit saynete «Un bateg á cops de puny», de Moigosa, y la última y celebrada producció de D. Joseph M. Pous, «Una dona y un Deu».

—D. Frederich Soler se trova ja en un estat satisfactori de millora. Ansiém poguer celebrar aviat son total restabliment.

CUL DE SACH

Entre espectadors:

—Caramba, aquesta escena está molt ben presentada.

—Es un banquet en tota regla...

—¡Pero quin gasto! .. De xampany solsament...

—Oh! qué 's creu qu' es x mpany?

—Be ho sembla.

—Cál

—Donchs, qu' es?

—Gascosa.

—Home, aixó es burlarse del públich.

Soluciones insertadas en lo número 150

XARADA.—Do-ro-te-a.

TARGETA.—La Boja.—Angel Guimerá.

GEROGLIFICH.—Per granas los graners.

AVIS

Tots los senyors que vulguin encuadernar qualsevol de las obras publicadas en lo folletí, poden passar á verificar lo cambi en nostra Administració, Cabras, 13, 2.º, baix las condicions de costum. Preu, 10 céntims.

Imp. Alsina y Cils, Muntaner, 10

Fí del any tercer.

Ra/159

